

[Inger Stilling Pedersen]

der, hvor man skal ændre tingene, fordi de er oplagt farlige. Hvis vi virkelig er enige om, at vi kan reducere ulykkerne, og at vi skal gøre noget, har debatten i dag ikke været forgæves.

Jimmy Stahr (S):

Når man hører debatter af denne type, kan man – og man gør det jo ofte – spørge sig selv: Hvem er det egentlig, der har skylden? Hvem er de store syndere i denne sammenhæng? Man skal selvfølgelig nogle gange vogte sig for at udpege nogle bestemte. Men jeg er nu ikke bange for at sige, at hvis jeg skulle udpege de største syndere i disse sager, er det som nr. 1 forældrene. Jeg mener, at vi tit og med rette skåner forældrene og siger, at de har så mange problemer, så vi må skåne dem for det ene og for det andet. Men jeg tror altså, at hvis vi nogen sinde skal opnå en virkelig nedsættelse af ulykkerne, hvis vi virkelig skal til bunds i alt dette, kan vi ikke komme uden om forældrene. Børnene gør, som forældrene gør, og ikke som forældrene eller Folketinget siger. Det er børnene ligeglade med. Derfor er det nødvendigt, at forældrene kommer til at stå som model for børnene. Jeg tror, vi kan gøre meget ved disse ting, men det virkelig grundlæggende er, at vi på en eller anden måde bliver nødt til at have forældrene ind i billedet. Det er de største syndere.

Som nr. 2 vil jeg udpege regeringen. Jeg mener, og jeg vil i hvert tilfælde have lov til måske at være den første, der siger det helt klart, at redegørelsen er tyndbenet. Jeg er skuffet over den, når jeg tænker på det arbejde, der er blevet gjort fra Færdselssikkerhedskommissionens side. Jeg ved ikke, hvordan formanden for Færdselssikkerhedskommissionen har det. Jeg forstår også, at han nu er gået. Jeg ved ikke, om han er gået nedtrykt bort. Men på en eller anden måde er dette lidt af en skuffelse. Jeg har en fornemmelse af, at man har valgt den udvej, som selvfølgelig er legal, at sige: Vi blader lige forslagene igennem. Hvilke koster ingen penge, eller hvilke koster næsten ingen penge, og så har man taget dem ud. Det er jeg ked af.

Jeg forstår godt, at regeringen argumenterer sådan, og jeg kan heller ikke udskrive kæmpechecks, men jeg tror, at regeringen måske ville have stået sig ved i sin redegørelse at lægge op til, at det var noget, vi i fællesskab skulle finde nogle penge til, og måske være kommet med nogle forskellige forslag til, hvordan vi kunne

hente de penge hjem, så vi alle sammen følte et ansvar for at gå ind i denne debat. Nu siger man på forhånd næsten, at en af de ting, som virkelig betyder noget, nemlig den intensiverede færdselskontrol, kan man ikke gøre noget ved. Jamen hvis man på forhånd siger, at det kan man ikke, har man på forhånd givet op, og så kan alle gode kræfter herinde dårligt hjælpe. Der er flere, der gerne vil hjælpe til.

Lige for et øjeblik siden sagde fru Inger Stilling Pedersen det samme, og jeg kunne lægge mig på knæ for fru Inger Stilling Pedersen, hvis det ikke ville blive misforstået. Det var helt rigtigt, at bl.a. synligt politi og overvågning kan hjælpe. Det afskriver regeringen på forhånd bogstavelig talt. Det synes jeg er forkert.

Lad os dog gå ind i det med bøderne, lad os finde ud af, hvad overvågning koster, og lad os så begynde i den ende med at sige: Så meget koster det, der skal være godt. Lad os derefter se, hvor meget kan vi skaffe til det. Hvor højt skal vi f.eks. sætte bøderne for at klare det? Det ville være interessant at få at vide, og så havde vi nogle tal og kunne begynde at gøre noget. Jeg synes, at man har valgt den letteste vej fra starten, nemlig at det ikke skal koste noget. Jeg henholder mig til det eneste, jeg er rigtig glad for i det, regeringen skriver, og det er på spalte 9588:

»På baggrund af debatten i Folketinget vil regeringen tage nærmere stilling til de kommende års indsats på færdselssikkerhedsområdet.«

Det synes jeg er godt. Jeg forlader nu talerstolen, for jeg har fået det røde kort, men jeg synes alligevel, at det var det bedste, der stod i redegørelsen.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Må jeg begynde med at sige tak for de mange indlæg, der har været, og for den overvejende positive tone, der har præget langt de fleste af indlæggene. Jeg vil også sige tak til dem, der var mindre positive. Jeg siger også tak til fru Margrete Auken, som jo havde nogle rosende bemærkninger. Nu ved jeg godt, at fru Margrete Auken ikke er så meget for de gratis glæder, men det vender jeg tilbage til om et øjeblik, når jeg skal tale lidt om økonomien. Jeg siger også tak til hr. Jimmy Stahr. Jeg er lidt ked af, at hr. Jimmy Stahr er så skuffet. Jeg vil håbe, at han i løbet af ganske kort tid, når Idrætsparken kalder, får lejlighed til ikke at være skuffet.